

Sygn. akt. IV Ka 853/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Stanisław Jabłoński

Sędziowie SSO Krzysztof Głowacki

SSR del do SO Marta Minkisiewicz-Kasprzak (spr.)

Protokolant Jowita Sierańska

przy udziale Leszka Karpiny Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2015r.

sprawy:

1. ***J. O.*** syna T. i C. z domu D., urodzonego w dniu (...) w W., oskarżonego o czyny z art.286§1 kk i art.270§1 kk i art.297§1 kk w zw. z art.11§2 kk i art.13§1 kk w zw. z art.286§1 kk i art.270§1 kk i art.297§1 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.91§1 kk, z art.297§1 kk;

2. ***M. O.*** córki J. i M. z domu F., urodzonej w dniu (...) w B., oskarżonej o czyny z art.13§1 kk w zw. z art.286§1 kk i art.297§1 kk w zw. z art.11§2 kk, z art.297§1 kk;

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków

z dnia 3 czerwca 2015 r. sygn. akt VII K 1130/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Krzyków do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt IV Ka 853/15

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia Krzyki-Wschód oskarżyła ***J. O.*** o to, że:

I. w okresie od 13 sierpnia 1999r. do 20 czerwca 2002r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w warunkach przestępstwa ciągłego, sam oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami usiłował wyłudzić oraz wyłudził pożyczki i kredyty bankowe, a mianowicie:

- w dniu 13 sierpnia 1999r. w sklepie (...) przy ul. (...), posługując się podrobionym zaświadczeniem o zatrudnieniu i zarobkach w firmie PHU w K. - J. K., zawarł z (...) Bank SA umowę kredytu nr (...) w kwocie 3.894,24 zł. na zakup akcesoriów sanitarnych, artykułów drewnianych i wyposażenia łazienki, nie mając zamiaru i możliwości spłaty rat kredytowych, czym działał na szkodę (...) Bank SA,

- w dniu 1 grudnia 1999r. w sklepie (...) przy ul. (...), posługując się poświadczającym nieprawdę zaświadczeniem o swoim zatrudnieniu i zarobkach w firmie Agencja Produkcyjno- Usługowa Usług (...), zawarł za pośrednictwem (...) SA z (...) Bankiem SA (...) Oddział we W. , umowę kredytu nr (...) w kwocie 3.218 zł. na zakup kompletu mebli, nie mając zamiaru i możliwości spłaty rat kredytowych, czym działał na szkodę (...) Bank SA(...)Oddział we W.;

- w dniu 3 kwietnia 2002r. w Banku (...) SA przy ul. (...), usiłował wyłudzić pożyczkę w kwocie 7.000 zł., w ten sposób, że w celu uzyskania pożyczki przedłożył poświadczające nieprawdę dokumenty, w tym zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach poręczyciela pożyczki R. M. w Zakładzie (...) z siedzibą we W. przy ul. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację wniosku i odmowę udzielenia pożyczki;

- w dniu 20 czerwca 2002r. w Banku (...) SA przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. O., usiłował wyłudzić pożyczkę w kwocie 5.000 zł., w ten sposób, że wystawił i przekazał wnioskującej o udzielenie pożyczki M. O., poświadczające nieprawdę zaświadczenie o jej zatrudnieniu i zarobkach w firmie Agencja Produkcyjno Usługowa Usług (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację i odmowę udzielenia pożyczki

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

II. w dniu 23 kwietnia 2002r. we W. przy ul. (...), posługując się potwierdzającymi nieprawdę dokumentami w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu M. C. w firmie Zakład Usług Budowlanych - (...) z siedzibą w S. oraz S. M. w firmie Usługi (...) z siedzibą we W., jako poręczycieli pożyczki, zawarł z Południowo-Zachodnią (...) umowę pożyczki na kwotę 5.000 zł.,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.

oraz **M. O.** o to, że:

(...) w dniu 20 czerwca 2002r. w Banku (...) SA przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. O., usiłowała wyłudzić pożyczkę w kwocie 5.000 zł. w ten sposób, że przedłożyła przekazane jej przez J. O., poświadczające nieprawdę zaświadczenie o jej zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie Agencja Produkcyjno Usługowa Usług (...) z siedzibą we W., lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na negatywną weryfikację i odmowę udzielenia pożyczki

to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

IV. dniu 23 lipca 2002r. we W. przy ul. (...), posługując się stwierdzającymi nieprawdę dokumentami w postaci swojego zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w firmie Agencja Produkcyjno - Usługowa Usług (...) z siedzibą we W. oraz zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach poręczyciela pożyczki J. S. w Zakładzie (...) z siedzibą we W., zawarła z Południowo - Zachodnią (...) umowę pożyczki na kwotę 2.000 zł.

to jest o czyn z art. 297 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 03 czerwca 2015 r., sygn. akt II K 1130/12, Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków uznał oskarżonego J. O. za winnego popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, opisanych w pkt I i II i wymierzył mu, odpowiednio karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, a także karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych. Następnie Sąd wymierzył J. O. karę łączną w wysokości 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, przy czym na podstawie art.69 § 1 k.k. i art.70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby.

Również oskarżoną **M. O.** Sąd uznał za winną popełnienia zarzucanych jej czynów, opisanych w punkcie (...) i IV aktu oskarżenia i wymierzył jej za każdy z tych czynów karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięciu) złotych. Następnie Sąd wymierzył M. O. karę łączną w wysokości 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, przy czym na podstawie art.69 § 1 k.k. i art.70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby.

Następnie na podstawie art.624 § 1 k.p.k. oraz art.17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa i nie wymierzył im opłat.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonej M. O. zarzucił Sądowi I instancji:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a to przepisu art. 5 § 2 k.p.k. i art.410 k.p.k. poprzez oparcie treści wyroku na selektywnie wybranym materiale dowodowym ograniczającym się do zeznań świadka Z. G., a pominięciu zeznań świadka J. L.,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść poprzez niezasadne przyjęcie, iż M. O. swoim zachowaniem wypełniła znamiona zarzucanych jej przestępstw.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej przestępstw.

Z kolei obrońca oskarżonego J. O. w wywiedzionej przez siebie apelacji zaskarżył powyższy wyrok w pkt. I, II, V, VII i IX, zarzucając Sądowi I instancji - na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. - błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które mogły mieć wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że oskarżony J. O. dopuścił się zarzucanych mu czynów.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego J. O. od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy zważył, że obie apelacje obrońców oskarżonych zasługują na uwzględnienie, aczkolwiek wnioski w nich zawarte są przedwczesne.

Na wstępie zważyć należy, iż Sąd Rejonowy w zakresie dotyczącym oskarżonego J. O. przesądził o jego winie i sprawstwie w zakresie przypisanych mu czynów noszących kwalifikację z art. 286 § 1 kk bez niezbędnej analizy materiału dowodowego i pomijając szereg okoliczności, które mogły świadczyć na jego korzyść. Sąd wprawdzie przedstawił przesłanki odpowiedzialności karnej z art. 286 § 1 kk, jednakże swych rozważań o charakterze ogólnym nie odniósł wcale do okoliczności niniejszej sprawy. W szczególności nie przeprowadził stosownej analizy w zakresie zamiaru, który miał towarzyszyć oskarżonemu w chwili zawierania z kredytodawcami poszczególnych umów. Jak prawidłowo wskazał, przypisanie oskarżonemu winy wymaga wykazania, że działał on umyślnie, z bezpośrednim, kierunkowym zamiarem doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia go w błąd bądź wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Jednakże Sąd meriti skupił się badając stan faktyczny przede wszystkim na tym, że przedkładane przez oskarżonego zaświadczenia o swoim zatrudnieniu u J. K., Z. G. oraz o zatrudnieniu poręczyciela R. M. poświadczały nieprawdę, w związku z czym użycie ich w celu uzyskania poszczególnych pożyczek stanowiło tzw. oszustwo na przedpolu, kwalifikowane z art. 297 § 1 kk. Nie odniósł się jednak w sposób właściwy i konieczny do całokształtu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I części dyspozytywnej wyroku.

R. legis wprowadzenia przepisu art. 297 § 1 kk było wprowadzenie karalnej dezinformacji instytucji finansowej w celu uzyskania od niej środków finansowych. Karalne zachowanie się sprawcy jest pierwszym odrębnie karanym etapem wyłudzenia tych środków. Polega ono na czynnościach, które mają na celu wprowadzenie instytucji finansowej w błąd, który następnie ewentualnie stanowiłby podstawę niekorzystnego rozporządzenia mieniem na rzecz sprawcy. Ustawodawca kryminalizuje tutaj przedpole szczególnego rodzaju oszustw o charakterze gospodarczym, związanych z poszkodowaniem podmiotów finansujących obrót gospodarczy. Przesłanki z art. 297 § 1 kk oparte są tylko w części na konstrukcji oszustwa. Odnoszą się bowiem wyłącznie do pierwszego etapu wyłudzenia, tj. wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd. Zachowanie o którym mowa w art. 297 § 1 kk stanowi swoiste przygotowanie do popełnienia oszustwa finansowego. Sprawca tego czynu nie realizuje jeszcze znamion czynu zabronionego z art. 286 kk. Przepisy te stanowiąc mają podstawowe instrumenty zapobiegawczo-represyjne w odniesieniu do kontrahentów, którzy chcieliby pozyskać środki finansowe w nieuczciwy sposób. Przedmiotem czynu sprawcy jest dokument oraz pisemne oświadczenie. Zachowanie sprawcy polegać musi na przedłożeniu dokumentu podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę lub nierzetelność.

Przenosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy, w zestawieniu z przytoczonymi przez Sąd meriti uwagami o charakterze teoretycznym dotyczącymi przestępstwa oszustwa stypizowanego w art. 286 § 1 kk uznać należy, że Sąd ten nie poświęcił należytej uwagi poszczególnym zachowaniom oskarżonego, które w jego ocenie uzasadniały przyjęcie, że – w różnej postaci stadialnej – popełnił on czyn o przypisanej mu kwalifikacji prawnej, tj. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk. W szczególności Sąd I instancji pominął zachowania oskarżonego po zaciągnięciu pożyczek. Z akt sprawy wynika, że każda z pożyczek była spłacana w ratach do pewnego czasu, po czym oskarżony zaprzestał spłat. Wyjaśnił on, że miał zamiar wywiązania się ze zobowiązań wobec instytucji kredytowych, lecz po pewnym czasie od zaciągnięcia pożyczek, w czasie ich spłaty, zmieniła się jego sytuacja finansowa, w związku z czym przestał dysponować środkami na spłatę pozostałych rat. Sąd I instancji nie zweryfikował tego twierdzenia. Pamiętać należy, że oskarżonemu przypisano wyłudzenie na szkodę (...) Bank SA oraz (...) Bank SA, choć po zawarciu pierwszej z pożyczek w dniu 13 sierpnia 1999r. spłacił do kwietnia 2000r. 8 rat w łącznej kwocie 1651,04zł, a po zawarciu drugiej z nich w dniu 1 grudnia 1999r. spłacił do września 2000r. 6 rat w łącznej kwocie 1075,88zł. Ta postawa oskarżonego została pominięta przez Sąd meriti i nie została wzięta pod uwagę przy rozważaniach dotyczących zamiaru z jakim działał oskarżony w dacie zawierania tych umów. W judykaturze i doktrynie przyjmuje się natomiast, że zamiar oszukańczy musi istnieć w świadomości oskarżonego i towarzyszyć jego procesowi motywacyjnemu oraz działaniu w czasie, gdy realizuje on ustawowe znamiona występku z art. 286 § 1 kk (w tym wypadku odpowiednio w dniach 13 sierpnia 1999r. i 1 grudnia 1999r.) Spłacanie zaciągniętych kredytów przez kilka miesięcy po ich uzyskaniu, do kwoty stanowiącej znaczną część kredytu mogło zaś wskazywać na to, że oskarżony, choć przedkładał w celu uzyskania kredytów nierzetelne dokumenty, nie miał wówczas zamiaru niespłacenia pożyczek. Oskarżony prowadził w 2002r. rozmowy z Południowo-Zachodnią (...), zawarł porozumienie, czego Sąd Rejonowy w ogóle nie dostrzegł, a co mogło wpłynąć na ważką kwestię oceny jego zamiaru także co do pozostałych pożyczek lub niektórych z nich. Odnośnie dwóch zdarzeń: na szkodę (...) Bank SA, oskarżonemu przypisano nadto, iż oprócz braku zamiaru, nie miał on możliwości spłaty. Kwestii sytuacji finansowej oskarżonego w datach zaciągania tych zobowiązań Sąd I instancji wcale jednak nie badał i takie ustalenie nie znajduje żadnego odzwierciedlenia w zebranym materiale dowodowym.

Odnośnie kolejnego inkryminowanego zachowania oskarżonego, tj. czynu na szkodę Banku (...), Sąd meriti nie wykazał, na czym miałyby polegać usiłowanie wyłudzenia kredytu. Ponownie w nieuprawniony sposób zinterpretował zachowanie oskarżonego polegające na ubieganiu się o kredyt przy pomocy poświadczających nieprawdę dokumentów jako usiłowanie oszustwa. Nie wiadomo przy tym jakie konkretnie zachowania oskarżonego miałyby stanowić realizację znamion typu czynu zabronionego zakwalifikowanego jako usiłowanie oszustwa.

Co do zarzutu usiłowania wyłudzenia od Banku (...) SA pożyczki w kwocie 5000zł wspólnie i w porozumieniu z M. O., jego udział w tym przestępstwie miał polegać na wystawieniu i przekazaniu M. O. zaświadczenia o zatrudnieniu jej i zarobkach, które miało poświadczać nieprawdę. Także i w tym przypadku brak jest określenia, na czym miałyby polegać usiłowanie oszustwa. Nadto, zgromadzony materiał dowodowy czyni wątpliwym i niepełnym

ustalenie Sądu I instancji dotyczące braku zatrudnienia i uzyskiwania zarobków przez M. O. w firmie (...). J. O. twierdził, że taki fakt miał miejsce. Sporządził takie zaświadczenie, do czego był upoważniony jako pełnomocnik Z. G.. Faktem jest, że za M. O. nie były odprowadzane składki pracownicze, ale Z. G. przed Sądem nie wykluczył, że ojciec zatrudnił ją, tym bardziej, że wspominał, iż w firmie potrzebna jest sekretarka /k. 203/. Wyjaśniała na ten temat i potwierdzała fakt pracy w tej firmie sama oskarżona. Miała wykonywać wówczas prace sekretarskie, za co otrzymywała wynagrodzenie. Sąd Rejonowy winien był zatem rozważyć, czy wydanie przez oskarżonego zaświadczenia potwierdzającego nieformalne zatrudnienie córki i osiąganie przez nią dochodów stanowiło udział w usiłowaniu wyłudzenia pożyczki czy też –ewentualnie- w innym przestępstwie, związanym ze składaniem nierzetelnych dokumentów w celu uzyskania tej pożyczki. Odnosząc się zaś do czynu przypisanego M. O., dotyczącego usiłowania wyłudzenia tejże pożyczki, należało rozważyć, czy przy uwzględnieniu ustalonych okoliczności, miała ona świadomość, że nie jest formalnie zatrudniona, a tym samym, że przedkładane przez nią zaświadczenie poświadczają nieprawdę. Wskazać trzeba, że skoro oskarżona twierdziła, iż wykonywała wspomniane prace w tej firmie, powinnością Sądu było odnieść się do tych twierdzeń i poddać je ocenie. Powierzchniowo zbadany został przez Sąd meriti wątek dotyczący posłużenia się poświadczającym nieprawdę zaświadczeniem o zatrudnieniu J. S.. Sąd przytoczył treść zeznań J. S., w których przedstawił on swoje domysły co do wiedzy oskarżonej o miejscu jego zatrudnienia, nie zaś fakty wskazujące na źródło tej wiedzy. Zweryfikowanie dowodów w tym zakresie jest o tyle istotne, że czyn z art. 297 § 1 kk (podobnie jak czyn kwalifikowany z art. 286 § 1 kk) popełnić można jedynie umyślnie w zamiarze bezpośrednim.

Na marginesie wskazać należy, że zachowanie przypisane oskarżonym, a dotyczące działania na szkodę Południowo-Zachodniej (...) niczym nie różni się od pozostałych. W tym przypadku Południowo-Zachodnia (...) nie czuła się jednak pokrzywdzona. Oskarżonym zarzucono zatem na szkodę tego podmiotu jedynie czyn z art. 297 § 1 kk. W pozostałych przypadkach, gdzie poszczególne podmioty zgłaszały oszustwo lub jego usiłowanie, Sąd bez głębszej refleksji przyjął kwalifikację prawną obejmującą także wyłudzenie (lub jego usiłowanie).

Zgodnie ze wskazaniem zawartym w art. 4 kpk, organy prowadzące postępowanie karne obowiązane są badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Natomiast art. 7 kpk nakłada na nie powinność kształtowania swego przekonania na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji, uchylając tym zasadam, pominął w niniejszym postępowaniu okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, a materiał dowodowy ocenił wybiórczo i dowolnie. Linia obrony oskarżonych nie została przez Sąd Rejonowy należycie zweryfikowana. Przyjęta została – za oskarżycielem publicznym- wersja dla oskarżonych najbardziej niekorzystna, pomimo tego, że wyszczególnione wyżej okoliczności bądź nie zostały przez Sąd zbadane, bądź zostały w nieuprawniony sposób pominięte.

Mając na względzie wspomniane uchybienia i niedostatki w procedowaniu, Sąd II instancji uznał potrzebę ponownego zbadania okoliczności, które wskazano powyżej i przeprowadzenia następnie ich analizy zgodnej ze wskazaniami art. 7 kpk. Dlatego też zaskarżony wyrok uchylił, przekazując sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu Sąd Rejonowy winien ponownie przesłuchać oskarżonych i świadków, w szczególności w celu ustalenia zamiaru jakim kierowali się oskarżeni w zakresie zarzucanych im oszustw, uwzględnić i nadać właściwą rangę częściowej spłacie przez nich pożyczek i porozumieniu zawartemu przez J. O. z Południowo-Zachodnią (...), ustalić czy w dacie zaciągania pożyczek oskarżony- jak twierdzi prokurator- rzeczywiście nie miał możliwości dokonania ich spłaty. To ostatnie zadanie wobec znacznego wpływu czasu od zdarzeń będących przedmiotem osądu może okazać się szczególnie trudne, jednakże należy podjąć taką próbę, poczynawszy od informacji pochodzących z wyjaśnień oskarżonych czy też zeznań Z. G. (który zatrudnił wówczas oskarżonego). Ponownie Sąd zbadać winien także kwestię zatrudnienia oskarżonej w firmie (...), choćby nieformalnie i jej świadomości w tym zakresie, a także świadomości w zakresie nierzetelności otrzymanego od ojca zaświadczenia o zatrudnieniu, którym posłużyła się starając się o pożyczkę. Sąd postara się też- o ile będzie to możliwe- uzyskać od świadka S. informacje na temat tego czy i ewentualnie skąd M. O. miała czerpać wiedzę, że zaświadczenie o zatrudnieniu świadka potwierdza nieprawdę. Po dokonaniu ustaleń we wskazanym wyżej zakresie Sąd przeprowadzi prawidłową analizę materiału dowodowego

i - w zależności od poczynionych ustaleń- dokona właściwej kwalifikacji prawnej czynów oskarżonych, a następnie wyda sprawiedliwy wyrok.